

ŞEHNAZ KEVSER GAZELİ

Aksak (ağırca)

Güfte: Emin Işık (Mevlânâ'dan)

Beste: Cinuçen Tanrıkorur

♩ = 136

Sâ-kî kade-hî aş-kı-lâ-hî i-le dol-dur (Saz)

Mes-tâ-neye ek-mek sözü et-mek denü-zak dur

Sunkev-se-ri kan-sın suya hep teş-negönül-ler

Der-yâ-da yü-zen canlı sudan baş-ka ne is-ter

(Saz...)

Sundun da suyun- dan bube-den sel-le-re git-ti

Câ-nâ buha-rab hâ-neyi tez-yîn-i-şi yet-ti

Aş-kın o ço-rak top-rağı gül bah-çesi et-ti

Dal-gan o bu-lut göz-le-re bin/in-ci ü-ret-ti

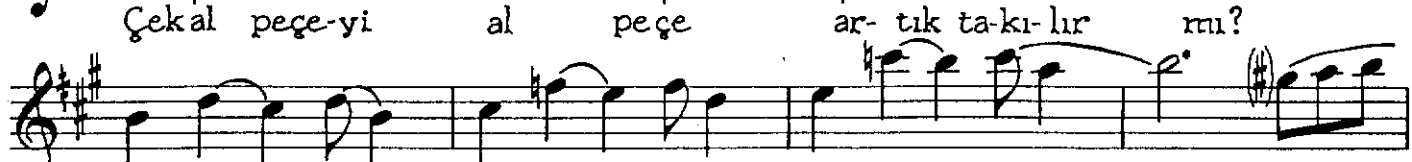
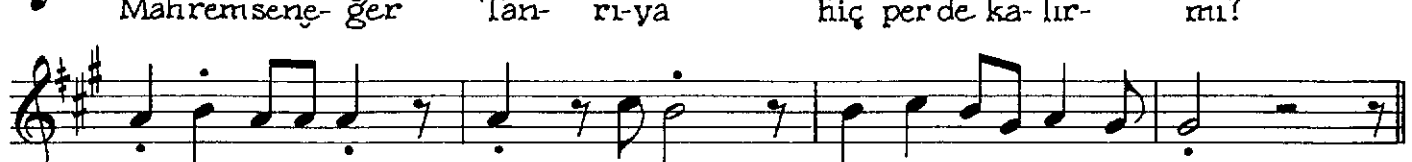
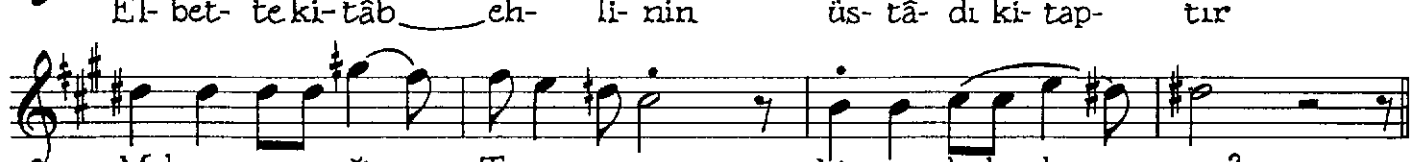
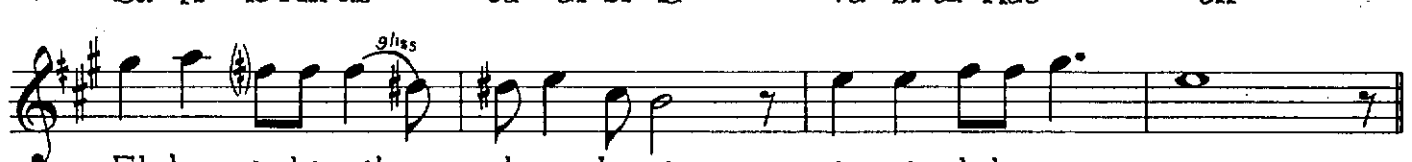
(Saz...)

(Saz...

...)

(Saz...

...)

İn- kâr- cı ü- mit- siz "bula- maz- sın o- nu geg!" der

Zâ ten yo- lu kes- miş "bula mazsın" sözü yer yer

Kar- tal mıki şâ- hin mıki yüksek- le- re uç- sun

Boş ver kara kuz- gun leşe vî- râ- neye koş- sun

Sus! â- le- mi if- sâd e- de- cek- sin yeti- şir kes!

Lâ- yık- sage- lir can- la- ra gaybden nice bin ses (3 defa)

(Güfte için çeviriniz)»

KEVSER GAZELİ (*)

Sâkî, kadehî aşk-ı ilâhî ile doldur
Mestâneye ekmek sözü etmekten uzak dur
Sun kevseri, kansın suya hep teğne gönüller
Deryâda yüzen canlı sudan başka ne ister
Sundun da suyundan bu beden sellere gitti
Cânâ, bu harap hâneyi tezyîn işi yetti
Aşkın o çorak toprağı gül bahçesi etti
Dalga o bulut gözlere bin inci üretti
Doldur o şaraptan, yine doldur, yine bir sun!
Dursun gece, ey dost onu durdur, ne olursun
Vur uykumu zincirlere vur, geçmesin anlar
Varmaz gecenin farkına, varmaz uyuyanlar
Hakkın o misâfirleri Cibrîl' le berâber
Kevser sunulan aynı gümüş tasta içerler
Has kullara gökler ötesinden iner ihsan
İkramsa budur, başka ne ister daha insan
Dostun dokunur lebleri sahbâsına dostun
Ancak onu takvâ denilen küpte bulursun
Mestânelerin hâlini nerden bilir âgâh
Anlarsa Ebûcehl onun ashâbını, eyvâh
Sûfilerin üstâdı bilâ-vâsita Rab' tır
Elbette kitab ehlinin üstâdı kitaptır
Mahremsen eğer Tanrı' ya, hiç perde kalır mı?
Çek, al peçeyi, al, pege artık takılır mı?
İnkârcı ümitsiz "bulamazsın onu, geç!" der
Zaten yolu kesmiş "bulamazsın!" sözü yer yer
Kartal mı ki, şâhin mi ki, yükseklere ucsun
Boşver kara kuzgun leşe, vîrâneye koşsun
Sus, âlemi ifsâd edeceksin, yetişir, kes!
Lâyıkça gelir canlara gaybden nice bin ses.

EMİN IŞIK

(*) Mevlânâ, Dîvan-ı Kebir c. I, IV, Gazel